

han ganske ubehersket op og sagde, at han — Svigerfaderen — savnede al Berettigelse til at forekaste andre deres Madstræv, og at overhovedet danske Præsters Himmelvendthed i ni af ti Tilfælde ikke var andet end en forargelig Maske.

Saadanne Ord var aldrig før hørt i Bøstrup Præstegaard. Ved at se paa Inger, der fra den anden Side af Bordet stirrede over paa ham med et ligblegt Ansigt, besindede Per sig ogsaa hurtig, og i henved et Minut var der gravstille i Stuen. Saa rejste Præsten sig i hele sin stumpede Majestæt, skød sin Stol tilbage, vendte sig mod Inger og sagde:

»Du burde have sørget for at forskaane os for den Slags Scener.«

Hvorpaa han gik ud af Stuen og ind til sig selv. Hans Kone fulgte ham med forfærdet Mine.

Per fik i Hast Vognen forspændt, og kort efter kørte han og Inger ud af Gaarden, uden at Svigerforældrene havde ladet sig se. Paa hele Turen hjem var der ingen af dem, som talte. Det var mildt og stille Vejr, og Inger var godt indpakket. Alligevel kunde Per mærke, at hun rystede af Kulde.

Da de naaede hjem, var hun roligere. Ikke alene tillod hun, at han hjalp hende af med Kørekaaben, hun bad ham endog selv om at hænge den op paa Knagen for hende. Saa gik hun ind